

Sygn. akt I ACa 1246/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesława Kuberska

Sędziowie SA Anna Beniak

del. SO Paweł Hochman

Protokolant stażysta Lidia Milczarek

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **M. G.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi**

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 10 lipca 2015 r. sygn. akt I C 1019/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten tylko sposób, że zasądzoną od M. G. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 4.428 złotych obniża do kwoty 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych;

II. oddala apelację w pozostałej części ;

III. zasądza od M. G. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

IV. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ł. na rzecz adwokat B. C. kwotę 3.321 (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden) złotych brutto z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1246/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie z powództwa M. G. przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi o zapłatę, oddalił powództwo (pkt 1), przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokat B. C. kwotę 4.428 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (pkt 2), zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 4.428 zł tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3), a także nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 4)

(wyrok – k. 181).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny w całości przyjął za własne. Z ustaleń tych wynikało, że powód wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 20 sierpnia 2007 r. (sygn. akt IV K 834/02) został skazany za czyny z art. 193 k.k. (naruszenie miru domowego), art. 158 § 1 k.k. oraz art. 245 k.k. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2008 r. W konsekwencji wniesienia kasacji Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 stycznia 2009 r. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania powoda za przestępstwa z art. 193 k.k. i art. 158 § 1 k.k., przekazując sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 20 sierpnia 2007 r. w ten sposób, że uniewinnił powoda od czynu z art. 193 k.k. i utrzymał w mocy w zakresie skazania powoda za czyn z art. 158 § 1 k.k.

W związku z rozpoznaniem apelacji akta zwrócono do IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w dniu 30 marca 2009 r.

Zarządzeniem przewodniczącego w/w wydziału z dnia 31 marca 2009 r. zarządzono odnotowanie treści orzeczenia i przedstawienie kierownikowi Sekcji wykonywania orzeczeń celem wydania stosownych zarządzeń.

Akta na żądanie zostały ponownie przesłane Sądowi Okręgowemu w Łodzi w dniu 4 kwietnia 2008 r.

Zarządzeniem Kierownika Sekcji Wykonywania Orzeczeń z dnia 7 kwietnia 2009 r. wyrok skierowano do wykonania oraz nakazano przesłanie karty karnej do Ministerstwa Sprawiedliwości.

W aktach nie ma tej karty, bowiem nie było obowiązku jej załączania. Dokument sporządzony w związku z w/w zarządzeniem został odnaleziony i zawiera tylko skazanie z art. 158 § 1 k.k. oraz 245 k.k.

Pismami z dnia 4 marca 2014 r., 22 kwietnia i 16 maja 2014 r. Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego Ministerstwa Sprawiedliwości odpowiedziało powodowi, że nastąpi zwłoka w udzieleniu odpowiedzi na jego pisma z dnia 5 lutego 2014 r., 14 marca 2014 r. oraz 8 maja 2014 r. w związku z prowadzeniem korespondencji wyjaśniającej z Sądem Rejonowym dla Łodzi -Widzewa w sprawach IV K 834/02 oraz III K 499/07.

Pismem z 5 maja 2014 r. Biuro Informacyjne Ministra Sprawiedliwości zwróciło się do Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi o udzielenie informacji odnośnie przetworzenia danych o skazaniu w sprawie IV K 834/02, po tym jak w marcu 2014 r. powód w piśmie do w/w biura napisał, że został uniewinniony od przestępstwa z art. 193 k.k.

Pismem z dnia 6 czerwca 2014 r. Biuro Informacyjne Ministra Sprawiedliwości poinformowało, że przetwarza dane na podstawie karty karnej sporządzonej w dniu 3 marca 2008 r. i zwróciło się o przesłanie karty karnej uwzględniającej uniewinnienie od czynu z art. 193 k.k.

Pismem z dnia 21 maja 2014 r. udzielono odpowiedzi, że skazanie nie obejmuje czynu z art. 193 k.k.

Załączona w sprawie III K 317/14 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi karta karna w zakresie wyroku skazującego IV K 834/02 nie obejmuje skazania z art. 193 k.k., a jedynie z art. 158 § 1 k.k. oraz 245 k.k.

Załączona w sprawie II K 771/07 Sądu Rejonowego w Raciborzu karta karna z datą wystawienia na 7 maja 2008 r. w zakresie wyroku skazującego IV K 834/02 obejmuje skazanie z art. 193 k.k., art. 158 § 1 k.k. oraz art. 245 k.k.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2008 r. powód został uznany za winnego zarzucanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k., tj. za to, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd pracownika hotelu (...) wynajął pokój, za który nie uregulował należności doprowadzając hotel do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

W aktach sprawy V K 813/08 załączono kartę karną z 5 maja 2008 r., w której odnotowano skazanie za czyn z art. 193 k.k. Powód w tej sprawie dobrowolnie poddał się karze.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. uznano powoda za winnego popełnienia czynu z art. 286 k.k., tj. za to, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem oraz wymierzono mu karę dwóch lat pozbawienia wolności i grzywny, a wykonanie kary pozbawienia wolności zawieszono na okres 5 lat próby.

Załączona w sprawie II K 1162/10 Sądu Rejonowego w Zgierzu karta karna z datą wystawienia na 28 czerwca 2010 r. w zakresie wyroku skazującego IV K 834/02 obejmuje skazanie z art. 193 k.k., art. 158 § 1 k.k. oraz 245 k.k. Nadto obejmuje ona również piętnaście innych wyroków skazujących, w tym dwa wyroki łączne za popełnione przez powoda czyny zabronione.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 10 stycznia 2011 r. powód został uznany za winnego zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k., polegającego na tym, że pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim (sygn. akt IV K 307/08) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, prowadził samochód marki M.. Wymierzono mu za to karę 1 roku pozbawienia wolności, zawieszając jej wykonanie tytułem próby na okres trzech lat.

Załączona w aktach sprawy IV K 607/10 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi karta karna z datą wystawienia 25 stycznia 2010 r. w zakresie wyroku w sprawie IV K 834/02 obejmuje skazanie z art. 193 k.k., art. 158 § 1 k.k. oraz 245 k.k.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 czerwca 2010 r. wobec dobrowolnego poddania się karze powód został uznany za winnego zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k., tj. za to, że nie zastosował się do orzeczenia w sprawie VI K 307/08 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i prowadził samochód osobowy marki m. (...).

Powód został prawomocnie skazany przez następujące sądy:

a) Sąd Rejonowy w Łodzi wyrokiem z dnia 7 kwietnia 1999 r. (sygn. akt X K 492/98) za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., art. 85 k.k. i art. 86 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

b) Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi:

- wyrokiem z dnia 28 marca 2006 r. (sygn. akt VIII K 60/05) za przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 19 grudnia 2007 r. (sygn. akt VII K 901/06) za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 12 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2007 r. (sygn. akt IV K 834/02) za przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., art. 245 k.k. i art. 85 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 5 marca 2009 r. (sygn. akt III K 499/07) za przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. na kary
6, 8 i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

c) Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi:

- wyrokiem z dnia 7 lutego 2005 r. (sygn. akt IV K 586/04) za przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 85 k.k. na karę
10 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 8 listopada 2006 r. (sygn. akt V K 1085/05) za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 12 listopada 2007 r. (sygn. akt IV K 635/07) za przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. i art. 69 § 1 k.k. na karę 1 roku
i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 27 marca 2008 r. (sygn. akt V K 5/08) za przestępstwa
z art. 286 § 1 k.k., art. 12 k.k. i art. 73 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 27 stycznia 2009 r. (sygn. akt V K 813/08) za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 12 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem z dnia 30 czerwca 2010 r. (sygn. akt IV K 607/10) za przestępstwa z art. 244 § 1 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności,

d) Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 23 czerwca 2008 r.
(sygn. akt II K 771/07) za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

e) Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem z dnia
21 kwietnia 2008 r. (sygn. akt VI K 307/08) za przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.
i art. 71 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

i) Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu wyrokiem
z dnia 25 listopada 2008 r. (sygn. akt III K 631/08) za przestępstwa
z art. 284 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

W wyroku łącznym z dnia 13 października 2009 r. (sygn. akt V K 442/09), opisując sprawę IV K 834/02 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, nie uwzględniono skazania z art. 193 k.k.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo mając na uwadze, że powód nie wykazał wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego,

a w szczególności szkody oraz związku przyczynowego między faktem wadliwego przetwarzania informacji o jego skazaniu za czyn z art. 193 k.k. (nie zgłoszeniem przez pozwanego faktu uniewinnienia powoda za ten czyn) a wymiarem kar

w sprawach karnych, w których zapadały pod jego adresem kolejne wyroki skazujące. Stąd też za pozbawione znaczenia Sąd Okręgowy uznał dopuszczenie się przez pozwanego uchybień w zakresie sporządzenia w dniu 10 kwietnia

2009 r. karty karnej (obejmującej skazania za czyny z art. 158 § 1 k.k., art. 245 k.k., art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k.) bez wymaganej pieczęci oraz uchybień w zakresie jej obiegu wynikających z braku przesłania karty karnej do Ministerstwa Sprawiedliwości, a przede wszystkim z braku zawiadomienia Ministerstwa Sprawiedliwości o fakcie uchylenia przez Sąd Najwyższy orzeczenia o skazaniu powoda z art. 193 k.k. W konwencji oddalenia powództwa Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zasądając od

powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 4.428 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy wskazał jednocześnie, że zasądzeniu powinna podlegać kwota 3.600 zł, jako odpowiadająca stawkom wynagrodzenia pełnomocnika uzależnionym od wartości przedmiotu sporu

(uzasadnienie zaskarżonego wyroku – k. 183 – 190).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł powód, zaskarżając go w zakresie pkt. 1 i 3 oraz podnosząc zarzuty naruszenia następujących przepisów postępowania:

1. art. 233 § 1 k.p.c. wskutek dokonania dowolnej a nie swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów i w konsekwencji poczynienia sprzecznych ustaleń z treścią zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności ustalenia, że powód:

- nie wykazał faktu poniesienia szkody niemajątkowej na osobie, ani związku przyczynowego pomiędzy zaniechaniem pozwanego a krzywdą

w sytuacji, w której twierdzenia powoda oraz przeprowadzone w sprawie dowody z dokumentów wskazują, że powód w wyniku bezprawnego działania pozwanego polegającego na niezaktualizowaniu informacji o karalności w sprawie o sygn.

IV K 834/02 poniósł szkodę polegającą na naruszeniu jego dóbr osobistych

w postaci czci, wiarygodności i dobrego imienia, czego skutkiem było jego publiczne napiętnowanie przez cały okres istnienia w Krajowym Rejestrze Karnym wpisu za przestępstwo, za które został uniewinniony, upokorzenie, podważenie jego wiarygodności, wpływ na przebieg i rozstrzygnięcie postępowań karnych, które toczyły się z udziałem powoda, a także utrata zaufania do wymiaru sprawiedliwości,

- nie udowodnił, że nieaktualne dane dotyczące jego karalności miały wpływ na przebieg i rozstrzygnięcie postępowań karnych o sygn. II K 771/07 Sądu Rejonowego w Raciborzu, o sygn. V K 813/08 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, o sygn. II K 1162/10 Sądu Rejonowego w Zgierz

i o sygn. IV K 607/10 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, podczas gdy zgodnie z przepisami prawa sądy miały obowiązek uwzględnić je przy wydawaniu wyroku (...),

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie:

- dowodu z przesłuchania powoda, który potwierdza okoliczność, że powód poniósł szkodę w wyniku bezprawnego działania pozwanego polegającego na niezaktualizowaniu informacji o karalności powoda w sprawie o sygn.

IV K 834/02,

- dowodów z dokumentów załączonych z akt sprawy II K 499/07 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, które potwierdzają okoliczność, że powód poniósł szkodę w wyniku bezprawnego działania pozwanego polegającego na niezaktualizowaniu informacji o karalności powoda w sprawie o sygn.

IV K 834/02,

3. art. 98 § 1 - 4 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w zw. z art. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu poprzez jego nieprawidłowe niezastosowanie i zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kwoty 4.428 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej w sytuacji, gdy kwota kosztów zastępstwa w niniejszej sprawie wynosiła 3.600 zł.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku zgodnie

z treścią oddalonego powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych

(apelacja – k. 208 – 213).

Pozwany, odpowiadając na apelację, wniósł o jej oddalenie oraz o zwrot kosztów postępowania apelacyjnego (k. 219 – 222).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna jedynie w części kwestionującej zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu należnych pozwanemu, zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa od powoda. Przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu (100.000 zł) oraz obowiązujących stawek wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.490 j.t.) wynagrodzenie to winno opiewać na kwotę 3.600 zł. Pozwany nie był w niniejszej sprawie reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, stąd też powiększenie tej kwoty o podatek VAT, tj. do zasądzonej przez Sąd Okręgowy kwoty 4.428 zł oparte było na przyjęciu nieistniejących podstaw i wymagało korekty, której Sąd Apelacyjny dokonał na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Apelacja w pozostałej części, dotyczącej meritum rozstrzygnięcia Sądu I instancji, była natomiast bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c.

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów na okoliczność dopuszczenia się przez Sąd Okręgowy zarzucanego uchybienia wskazanym

w apelacji przepisom prawa procesowego, a zwłaszcza rygorom art. 233

§ 1 k.p.c. co do sposobu gromadzenia i oceny materiału dowodowego. Skarżący, podnosząc zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie wskazał przyczyny dyskwalifikującej postępowanie dowodowe Sądu Okręgowego w objętym apelacją zakresie, a przede wszystkim nie określił kryteriów oceny, które Sąd ten naruszył przy ocenie poszczególnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Z tego też względu omawiany zarzut należało uznać za bezzasadny i świadczący

o dezaprobach stanu faktycznego ustalonego na podstawie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego tylko z tej przyczyny, że nie wspierał on twierdzeń skarżącego zgodnych z jego stanowiskiem w procesie. Innymi słowy, skoro skarżący poprzestał na samym tylko stwierdzeniu wadliwości oceny materiału dowodowego, podczas gdy zachodzi konieczność wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub zwykłego doświadczenia życiowego, na których opiera się uprawnienie sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny nie przychylił się do zarzutu obrazy tego przepisu.

W postępowaniu dotyczącym ochrony dóbr osobistych, w którym po stronie pozwanej występuje Skarb Państwa niezbędne jest wykazanie przesłanek jego odpowiedzialności statutowanych przepisami art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c., przy czym w pierwszej kolejności powód powinien wykazać okoliczność naruszenia konkretnego dobra osobistego w rozumieniu art. 23 k.c. Dopiero

w razie pozytywnego przesądzenia tej kwestii sąd orzekający dokona oceny bezprawności działania bądź zaniechania prowadzącego do naruszenia dóbr osobistych powoda, a także oceny w zakresie wystąpienia szkody i związku przyczynowego między inkryminowanym zachowaniem pozwanego a ową szkodą. Według utrwalonego stanowiska judykatury ocena, czy działanie naruszyło dobro osobiste, dokonywana jest na podstawie obiektywnego kryterium, a sąd powinien rozważyć, czy typowa, przeciętna osoba na miejscu pokrzywdzonego uznałaby określone działanie za naruszenie dobra osobistego oraz czy w odczuciu społecznym określone zachowanie zakwalifikowane może być jako naruszające dobra osobiste (wyrok SN z 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1990, Nr 9, poz. 330; wyrok SN z 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSN 1997, Nr 6 – 7, poz. 93; uzasadnieniu wyroku SN z 26 października 2001 r., V CKN 195/01, L.; uzasadnieniu wyroku SN z 23 maja 2002 r., IV CKN 1076/00, OSN 2003, Nr 9, poz. 121; wyrok SN z 5

kwietnia 2002 r., II CKN 953/00, L.; wyrok SN z 22 stycznia 2014 r., III CSK 123/13, Biul. SN 2014, Nr 6). Skoro ocena faktu naruszenia dóbr osobistych ma charakter obiektywny, szczególne cechy pokrzywdzonego (np. nadwrażliwość, choroba psychiczna) nie są brane pod uwagę w ocenie naruszenia. Nie oznacza to jednak, że odczucia pokrzywdzonego mogą zostać całkowicie pominięte, ale z całą pewnością nie można im przypisać rozstrzygającego znaczenia (wyrok SN z dnia 28 marca

2003 r., V CSK 308/02, OSNC 2004, Nr 5, poz. 82).

W niniejszej sprawie powód nie dopełnił już pierwszego z wyżej wymienionych warunków, bowiem nie zdołał wykazać naruszenia któregośkolwiek ze wskazanych w pozwie, czy obecnie w apelacji dóbr osobistych. Powód w zasadzie ograniczył się jedynie do wyliczenia dóbr osobistych,

które potencjalnie mogą zostać naruszone wskutek zachowania polegającego

na niezaktualizowaniu karty karnej o okoliczność zapadnięcia wyroku uniewinniającego, co z punktu widzenia spoczywającego na nim ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie było wystarczające. Zadaniem powoda było sprecyzowanie, a następnie wykazanie zaistnienia sytuacji, w których figurowanie w karcie karnej nieaktualnego wpisu o skazaniu za czyn z art. 193 k.k. doprowadziło do podważenia jego wiarygodności (np. w trakcie ubiegania się o określone zatrudnienie), czy spotkało się z negatywnym odbiorem środowiska, do którego należy, skutkując utratą dobrego imienia. Zadaniu temu powód jednak nie sprostał, opierając twierdzenia pozwu na zbyt ogólnych i hipotetycznych podstawach, nie pozwalających na stwierdzenie in casu oraz w stosunku do jego osoby przejawów rzeczywistego naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego.

W żaden sposób nie został także udowodniony związek przyczynowy pomiędzy faktem przetwarzania informacji o skazaniu powoda za czyn

z art. 193 k.k. (od popełnienia którego na mocy wyroku Sądu Okręgowego

w Ł. z dnia 17 marca 2009 r. sygn. akt IV K 834/02 został uniewinniony)

a wymiarem kar w sprawach karnych, w których po uprawomocnieniu się wymienionego wyżej wyroku orzeczono względem powoda wyroki skazujące. Bezsporne jest, że powód był wielokrotnie karany za popełnienie różnych czynów zabronionych. Jego karta karna z dnia 3 grudnia 2014 r. obejmuje szesnaście skazujących wyroków karnych, w tym dwa łączne, z których aż sześć zapadło przed datą wydania pierwszego orzeczenia w sprawie IV K 834/02. Sąd Okręgowy trafnie spostrzegł zatem, że okoliczność uprzedniej karalności powoda jako dyrektywa sędziowskiego wymiaru kary z pewnością była brana pod uwagę przez sądy wydające kolejne wyroki skazujące, ale na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania, przy tak bogatej historii karalności jak u powoda, nie można było wywieść wniosku o jakiegokolwiek koincydencji pomiędzy nieodnotowaniem faktu uniewinnienia powoda za przestępstwo naruszenia miru domowego a wymiarem orzeczonych wówczas kar. Istotne jest bowiem, że powód mimo uniewinnienia za czyn z art. 193 k.k. nie mógłby legitymować się statusem osoby niekaranej za przestępstwo. Stąd też upatrywanie wpływu odpowiednio wczesnego wykreślenia z Krajowego Rejestru Karnego informacji o jego skazaniu za czyn z art. 193 k.k. na jego sytuację, jako oskarżonego w kolejnych sprawach było z góry skazane na niepowodzenie.

Wniosku w tym zakresie nie były w stanie podważyć nakreślone

w zarzutach apelacji zarzuty odnoszące się do pominięcia dowodów

z przesłuchania powoda oraz dokumentów załączonych z akt sprawy

II K 499/07 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, zwłaszcza że nie opierały się one na art. 217 § 3 k.p.c., tylko na art. 328 § 2 k.p.c., a skarżący nie zdołał wykazać, by konstrukcja i forma uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego była wadliwa z perspektywy przewidzianych w tym ostatnim przepisie wymogów, a przez to miała wpływ na treść zawartego w nim rozstrzygnięcia w stopniu uzasadniającym jego wzruszenie.

W tej sytuacji, w braku zakwestionowania przez skarżącego oceny materialnoprawnej powództwa (zarzuty zawarte w apelacji miały wyłącznie procesowy charakter), Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do stwierdzenia wadliwości dokonanej przez Sąd Okręgowy subsumcji, a następnie dokonania dalej idącej korekty zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r.

o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150 j.t.) oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.), uznając że skarżący winien ponieść konsekwencje finansowe oczywiście bezzasadnego zaskarżenia wyroku Sądu I instancji.

Wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika reprezentującego powoda z urzędu Sąd Apelacyjny przyznał natomiast stosownie do § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 in principio w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).